



Προς τον κ. Υπουργό Οικονομικών

Θέμα: Ανυπολόγιστο το κόστος της λιτότητας

Η ουσιαστική πλευρά της οικονομικής πραγματικότητας συστηματικά παρασιωπείται με τις πανηγυρικές σας δηλώσεις. Δεν αρκεί μόνο ο γιατρός να κάνει καλά την εγχείρηση, θα πρέπει και ο ασθενής να βγαίνει από αυτήν ενισχυμένος, κι όχι εξουθενωμένος. Για τα «επιτεύγματα» στην ισοσκέλιση του δημοσιονομικού και εξωτερικού ισοζυγίου θα πρέπει να συνυπολογίζεται και το κόστος τους (οι επιπτώσεις τους δηλ. στην πραγματική οικονομία). Μπορεί η κυβέρνηση να επαίρεται, ότι ισοσκέλισε τα ισοζύγια αλλά η οικονομία έχει περιέλθει εξαιτίας της ισοσκέλισης σε κατάσταση νεκροφάνειας. Η εγχείρηση μπορεί να «πέτυχε», ο ασθενής όμως αντιμετωπίζει κλινικό θάνατο.

Όσον αφορά στο ισοζύγιο εξωτερικών πληρωμών, εάν το (χρόνιο) έλλειμμα της χώρας μετατράπηκε σε πλεόνασμα, αυτό δεν οφείλεται στο ότι τα ελληνικά προϊόντα και οι υπηρεσίες έγιναν ανταγωνιστικότερα, όπως διετίνετο η πολιτική της λιτότητας. Αντιθέτως, οι εξαγωγές έχουν καθηλωθεί στα 22 δις ευρώ και δεν αυξάνονται, αφού και οι εταίροι μας, εφαρμόζοντας και αυτοί πολιτική λιτότητας, δεν μας διευκολύνουν διόλου σε αυτό. Εάν το εξωτερικό έλλειμμα μετατράπηκε σε πλεόνασμα, αυτό κατά κύριο λόγο οφείλεται στη συρρίκνωση των εισαγωγών (και η οποία απορρέει από τις δραστικές περικοπές των εισοδημάτων κατά την τελευταία τετραετία). Είναι αυτονόητο, ότι όσο μειώνεται το εισόδημα τόσο πλήττονται οι εισαγωγές. Το ζήτημα όμως είναι ότι με την πολιτική της συστηματικής περικοπής εισοδημάτων δεν πλήττονται μόνον οι εισαγωγές, αλλά ακόμη περισσότερο η εγχώρια ζήτηση και αγορά, με συνέπεια την κατάρρευση των επιχειρήσεων και της απασχόλησης. Όταν οι πολίτες δεν έχουν εισόδημα, όχι μόνο δεν αγοράζουν εισαγόμενα, δεν αγοράζουν ούτε και εγχώρια προϊόντα, η οικονομία βρίσκεται σε ελεύθερη πτώση και η ανεργία εκτοξεύεται. Ωραίο το εξωτερικό πλεόνασμα, το τίμημα όμως γι' αυτό αποβαίνει μεγαλύτερο του οφέλους. Η οικονομία εξισορροπεί τους εξωτερικούς της λογαριασμούς, αλλά η αγορά έχει παγώσει, ώστε και επενδύσεις δεν γίνονται υπό αυτές τις συνθήκες, αλλά αντίθετα απωθούνται.

Το ίδιο συμβαίνει και με το πρωτογενές πλεόνασμα: αν είναι πραγματικό, βασίζεται και αυτό στην απόσπαση και μεταφορά εισοδήματος από τον ιδιωτικό στον δημόσιο τομέα. Η κυβέρνηση αποσπά πλεόνασμα από την οικονομία, είτε επειδή αυξάνει τις φοροεπιδρομές στα ιδιωτικά εισοδήματα, είτε επειδή περικόπτει τις δημόσιες δαπάνες, οι οποίες όμως αποτελούν επίσης εισοδήματα για τους πολίτες και για την οικονομία. Τα τελευταία τέσσερα χρόνια, οι δημόσιες δαπάνες μειώθηκαν κατά 25% και αυτό, ενώ επιτρέπει στην κυβέρνηση να επαίρεται ότι μετέτρεψε το δημόσιο έλλειμμα σε πλεόνασμα, από την άλλη πλευρά αποτελεί τεράστιο πλήγμα για την οικονομία, αφού το διαθέσιμο συνολικά εισόδημα και η συναφής εθνική δαπάνη περικόπτονται κατά αντίστοιχο ποσοστό.

Εξωτερικό και δημόσιο «πλεόνασμα» θα πρέπει να συνεκτιμώνται με τις επιπτώσεις τους στο επίπεδο λειτουργίας της οικονομίας. Όταν αυτή δεν λειτουργεί, δεν καταναλώνει εισαγόμενα και το εξωτερικό ισοζύγιο αποβαίνει «θετικό». Και όταν το Δημόσιο αφαιμάσσει τη ρευστότητα, μπορεί το ίδιο να «εξυγιαίνεται», η οικονομία όμως περιέρχεται σε συνθήκες μείζονος και ανεπανόρθωτης καταστροφής. Και στις δυο περιπτώσεις, η ζημιά για τη χώρα είναι κατά πολύ υπέρτερη του οφέλους. Μπορεί ίσως η χώρα να «ισορροπεί», αυτός όμως ο στόχος επετεύχθη με πολύ μεγαλύτερο κόστος, αφού η οικονομία δεν είναι πλέον σε θέση να ατενίζει προς το μέλλον. Η αντιπληθωριστική επιλογή από την κυβέρνηση και τους δανειστές, με αιτιολογία την ανάκτηση ανταγωνιστικότητας, εγκλωβίζει την οικονομία σε συνθήκες αρνητικού πληθωρισμού. Αυτό και μόνον αρκεί για να απωθείται κάθε επένδυση είτε από το εξωτερικό είτε από το εσωτερικό. Σε μια αιμορραγούσα οικονομία, οι επενδύσεις όχι μόνον δεν έρχονται, αλλά φεύγουν πρώτες.

ΜΑΡΙΑ ΚΟΛΛΙΑ – ΤΣΑΡΟΥΧΑ
ΣΤ' Αντιπρόεδρος Βουλής των Ελλήνων

Παράλληλα, ενόσω το ΑΕΠ της χώρας συρρικνώνεται, το χρέος της αυξάνεται τόσο σε απόλυτα μεγέθη όσο και ως ποσοστό επί του ΑΕΠ. Ενώ το 2009 το χρέος ήταν 115% του ΑΕΠ, θεωρείται επιτυχία εάν, μετά από 11 χρόνια, το 2020, έχει φθάσει σε 123% του ΑΕΠ. Είναι γνωστό, ότι σε συνθήκες αποπληθωρισμού, όταν οι τιμές, τα εισοδήματα και η αγορά εξελίσσονται αρνητικά, η φερεγγυότητα όλων των χρεών πλήττεται. Ακόμα και τα βιώσιμα χρέη μετατρέπονται σε μη βιώσιμα.

Ερωτάται ο κ. Υπουργός:

Με τα ισοζύγια να γίνονται «πλεονασματικά», αν η χώρα αλλάζει πορεία ή εγκλωβίζεται σε τέλμα δεινότερο από το προηγούμενο.

Αθήνα, 28 Φεβρουαρίου 2014

Η Ερωτώσα Βουλευτής

Μαρία Κόλλια Τσαρουχά
ΣΤ' Αντιπρόεδρος της Βουλής των Ελλήνων
Βουλευτής Ν. Σερρών